



ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

Η ΑΛΛΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΡΥΒΟΥΝ ΕΠΕΙΔΗ ΝΤΡΕΠΟΝΤΑΙ

Η Εβδομάδα Εναντίον τής Φτώχειας και η επανάσταση όλων των ΜΜΕ

Το περασμένο Σάββατο έληξε σχεδόν απαρατήρητη η Εβδομάδα Εναντίον τής Φτώχειας που αποκαλύπτει την «άλλη» Αυστραλία, μια χώρα για την οποία θα πρέπει να ντρέπονται όλοι οι πολιτικοί μας, ενώ χθες κυκλοφόρησαν όλες οι εφημερίδες με τα πρωτοσέλιδά τους μουτζουρωμένα σαν από λογοκριτή.

Τα ΜΜΕ διαμαρτύρονται για την μυστικότητα των κυβερνήσεων που δεν ενημερώνουν τους πολίτες όταν δεν τους συμφέρει και όταν το κάνουν οι δημοσιογράφοι γίνονται στόχος τής ομοσπονδιακής αστυνομίας, που εισβάλλει στα σπίτια και γραφεία τους για να ανακαλύψει τους πληροφοριοδότες τους.

Η αστυνομία βέβαια, εφαρμόζει κυβερνητικές πολιτικές που για τον φόβο των Ιουδαίων χρησιμοποιεί την εθνική ασφάλεια σαν δικαιολογία. Ομως, αυτή τη φορά η κυβέρνηση Μόρρισον βρέθηκε αντιμέτωπη των βαρόνων του Τύπου, οι οποίοι δεν ανέχονται μύγα στο σπαθί τους όταν απειλούνται τα συμφέροντά τους και αυτή τη φορά έχουν απόλυτο δίκιο, γιατί η λογοκρισία είναι απαράδεκτη σε μια χώρα σαν τη

δική μας. Η κυβέρνηση θα πρέπει να πει στα ΜΜΕ τί ακριβώς εννοεί «εθνική ασφάλεια» για να γνωρίζουν τί μπορούν να δημοσιεύσουν και τί όχι, αλλά και για να μην κρύβονται οι πολιτικοί μας πίσω από μια αδιευκρίνιστη «εθνική ασφάλεια».

Και τώρα να μιλήσουμε για την φτώχεια στην Αυστραλία, αν είναι δυνατόν(!) και ειδικά για τα παιδιά που υποφέρουν από μια αδιάφορη, άπονη εξουσία όπως λέει και το γνωστό άσμα. Το να είναι φτωχός ένας άνδρας ή γυναίκα, το καταλαβαίνω γιατί μπορεί να είναι τεμπέλης που δεν θέλουν να εργαστούν, τοξικομανείς, αλκοολικοί, τζογαδόροι κλπ. Αλλά να υποφέρουν και τα παιδιά τους είναι απαράδεκτο. Είναι απαράδεκτο να βλέπουμε στην τηλεόραση διαφημίσεις για να «υιοθετήσουμε» ένα φτωχό αυστραλεζάκι, κάτι που πριν μερικά χρόνια αφορούσε μόνο παιδάκια σε τριτοκοσμικές χώρες. Είναι απαράδεκτο να υποφέρουν ηλικιωμένοι ύστερα από σαράντα και πλέον χρόνια εργασίας αν είναι άρρωστοι και δεν μπορούν να δουν γιατρό ή ν' αγοράσουν τα φάρμακά τους.

Και σάς παρακαλώ μην αναφέρετε

τις γνωστές καταγγελίες εναντίον των φτωχών που δεν πρόκοψαν, χωρίς να γνωρίζετε τις λεπτομέρειες. Αλλωστε εγώ δεν θα υπερασπιστώ τους ενήλικες, αλλά τα παιδιά που υποφέρουν.

Σύμφωνα με την έρευνα ACOSS/ UNSW Poverty in Australia 2018ii, στην Αυστραλία υπάρχουν περισσότερα από τρία εκατομμύρια άτομα ή το 13,2% του πληθυσμού που ζουν κάτω από το όριο τής φτώχειας, από αυτά 739.000 είναι παιδιά ή περισσότερα από ένα παιδί σε κάθε έξι αυστραλεζάκια είναι πάμπτωχο χωρίς να φταίει, γιατί ούτε τεμπέλης είναι, ούτε τοξικομανής, τζογαδόρος κλπ. για να ζει σε μια οικογένεια με εισόδημα \$135 κάτω από το όριο τής φτώχειας.

Σύμφωνα με την ίδια δημοσκοπήση τον Ιούνιο 2018, το 16% των Αυστραλών δεν μπορούσε ν' αγοράσει τα απολύτως αναγκαία, όπως είναι τα τρόφιμα, ή να πληρώσει το ενοίκιο τους προηγούμενους 12 μήνες. Αν και πολλοί Αυστραλοί δυσκολεύονται να πληρώσουν τα χρέη τους, στεγαστικό δάνειο, ασφάλειες, ηλεκτρικό ρεύμα κλπ., όσοι ζουν κάτω από το όριο τής φτώχειας αντι-

μετωπίζουν το δύσκολο δίλημμα αν πρέπει να μειώσουν το φαγητό τους για ν' αγοράσουν τα σχολικά βιβλία των παιδιών τους, ή να μην ζεστάνουν το σπίτι τους τις κρύες ημέρες τον χειμώνα.

Ανατριχιάζω όταν διαβάζω πως στην τυχερή χώρα των ίσων ευκαιριών, ύστερα από 28 χρόνια συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης, περισσότεροι από 4 εκατομμύρια Αυστραλοί, το 18% του πληθυσμού, μειώνουν πόσο φαγητό τρώνε (56%) ή δεν τρώνε ένα φαγητό (54%) τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα για να τα βγάλουν πέρα.

Φυσικά, το ερώτημα που γεννιέται είναι «πού πήγαν τα λεφτά;» από όλη αυτή την οικονομική ανάπτυξη; Γιατί δεν είναι μόνο αυτοί κάτω από το όριο τής φτώχειας που υποφέρουν μαζί με τα παιδιά τους. Υποφέρουν και εκατομμύρια άλλοι με χαμηλούς μισθούς μόλις πάνω από το όριο τής φτώχειας, που το 2015-16 ήταν \$433 την εβδομάδα για ένα μοναχικό άτομο και \$909 την εβδομάδα για ένα αντρόγυνο με δύο παιδιά. Φτώχεια και των γονέων για τα παιδιά, λοιπόν, στην πάμπλουτη Αυστραλία...

Οικογενειοκρατία

Την πρώτη θέση στο φαινόμενο που αποκαλείται ως «οικογενειοκρατία» μέσα στη Βουλή διατηρεί αδιάλειπτα το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, όπως καταγράφεται σε σχετική έρευνα του Vouliwatch (που είναι μια ανεξάρτητη, μη κερδοσκοπική πρωτοβουλία ανοιχτής διακυβέρνησης, ενίσχυσης της διαφάνειας και της λογοδοσίας και προώθησης της δημοκρατικής συμμετοχής με τη βοήθεια της ψηφιακής τεχνολογίας).

Σύμφωνα με το σχετικό δημοσίευμα, το φαινόμενο της οικογενειοκρατίας είναι έκδηλο στην περίοδο της Μεταπολίτευσης. Ο βαθμός συγγένειας που εμφανίζεται με μεγαλύτερη συχνότητα είναι αυτός του τέκνου (δηλ. πατέρας - γιος).

Το φαινόμενο είναι έντονο και στην τρέχουσα σύνθεση της Βουλής, καθώς σημαντικός αριθμός βουλευτών εμφανίζει συγγενικές σχέσεις με πρόσωπα που διετέλεσαν στο παρελθόν είτε βουλευτές είτε υπουργοί.

Ειδικότερα, από τους 40 βουλευτές που βρίσκονται σήμερα στο Κοινοβούλιο (και έχουν συγγένεια με παλαιότερους βουλευτές ή υπουργούς), οι 29 ανήκουν στη Ν.Δ., οι 5 στον ΣΥΡΙΖΑ, οι 5 στο Κίνημα Αλλαγής και 1 στο ΚΚΕ.

Στο Κοινοβούλιο τής Αυστραλίας αμφιβάλλω αν υπάρχει έστω ένας πολιτικός που να έχει συγγένεια με παλαιότερους βουλευτές ή υπουργούς. Στην Ελλάδα η οικογενειοκρατία είναι πυορρούσα πληγή που εμποδίζει την ανάδειξη στις κομματικές ηγεσίες άλλων ταλαντούχων πολιτικών, κυρίως στη Ν.Δ. όπου το Μπισοτακέικο έχει κατοικωθεί σαν ιδιοκτήτες στο μαγαζάκι που έστησαν.

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Ψήφος στους ομογενείς; Τα κόμματα έχουν υπολογίσει το κόστος; Θα πρέπει να κάνουν προεκλογικές καμπάνιες και εκτός επικράτειας. Θα πρέπει να έχουν φυσική παρουσία παντού όπου υπάρχουν ομογενείς. Θα πρέπει συχνά-πυκνά ηγετικοί παράγοντές τους να πηγαίνουν επιτόπου για να κάνουν κομματική δουλειά. Η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ χρωστάνε της Μιχαλούς. Οι κρυφοί χορηγοί τους θα συνδράμουν, ωστόσο δεν είναι και φιλόφρονες. Η Ολυμπιακή, που στο παρελθόν μετέφερε δωρεάν στελέχη και οπαδούς, δεν υπάρχει πια. Ποιος θα πληρώσει το

μάρμαρο;»

Καλό!

Χάλασε μια βρύση στο σπίτι κι ο άντρας μου σαν γνήσιο αρσενικό, μετά από 5 ώρες, 3 μέτρα μονωτική ταινία, 10 βίδες κι άπειρο μπινελίκι... κάλεσε τον μάστορα!

Ακόμη ένα:

Ένα ζευγάρι παρακολουθεί μια ταινία τρόμου. Η σύζυγος τρέμει ολόκληρη και κλείνει συνέχεια τα μάτια της. Κάποια στιγμή τα ανοίγει και βλέπει μια σκηνή με ένα τέρας! Με το που εμφανίζεται το τέρας λοιπόν, γυρίζει εκείνη προς τον άντρα της και φωνάζει τρομαγμένη:

«Μαμάάάάά, μαμά!»

Και απαντάει ο άντρας της:

«Α, την αναγνώρισες ε;»